

Arrest

nr. 319 010 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN /oco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 16 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 15 september 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 23 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Charbagh (district Sorkhrod, provincie Nangarhar). U bent gehuwd met S. (...), die momenteel in Jalalabad is. Uw vader N. (...) werkte sinds 2007 of 2008 tot aan de machtsovername voor het leger terwijl uw paternale oom S. (...) voor de nationale veiligheidsdienst (NDS) werkte. In april of mei 2021 vond er een operatie van de speciale eenheden van de NDS plaats in uw dorp waarbij drie leden van de taliban zijn omgekomen en twee leden werden opgepakt. Twee weken na die operatie werden jullie gebeld door nabestaanden van de slachtoffers. Ze beschuldigden jullie van het doorgeven van informatie aan de overheid waardoor de operatie had kunnen plaatsvinden. Drie weken na de operatie werd uw paternale oom S. (...) gedood. In juni of juli 2021 werd uw neef Z. (...) neergeschoten. Vier dagen na de machtsovername ging uw vader naar de bazaar, waar hij werd opgepakt door de taliban. Daardoor was u de enige volwassene van de familie. Nadat uw vader werd opgepakt vertrokken jullie naar uw maternale oom K. (...) in Laghman. Uw moeder en uw maternale oom besloten om u weg te sturen omdat u volgens hen ook gedood zou worden als u achterbleef. U verliet Afghanistan rond 25 augustus 2021. U was een jaar onderweg naar België waar u op 14 augustus 2022 aankwam en op 16 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer vreest u dezelfde problemen mee te maken als uw vader, uw oom langs vaderszijde en de zoon van uw oom langs vaderszijde omdat de familie die jullie beschuldigde u nooit zal sparen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw paspoort, de taskara's van verschillende familieleden, uw huwelijksakte, de legerbadge van uw vader, de bankkaart van uw vader, foto's waarop u, uw vader, uw oom en uw neef te zien zijn, een foto van uw vader met zijn collega's en foto's van de doodskisten en lichamen van uw oom S. (...) en uw neef Z. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de beschikbare informatie (het EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, UAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u mogelijk een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is echter op zich onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U stelde in dit verband dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat er een operatie in uw dorp plaatsvond waarbij drie talibanleden gedood werden en twee talibanleden werden opgepakt. Omdat uw vader voor het leger werkte en uw oom S. (...) voor de NDS werkte werd uw familie door de nabestaanden van de slachtoffers beschuldigd van het doorgeven van informatie aan de overheid (CGVS, p. 9-10). Uw oom en uw neef Z. (...) werden hierna gedood en uw vader werd meegenomen door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Hoewel de operatie in uw dorp het startpunt vormde van de problemen van uw familie (CGVS, p. 9, p. 19) kon u slechts zeer weinig informatie geven over deze operatie. Zo wist u niet wat de aanleiding voor die operatie vormde. U opperde slechts dat het zou kunnen dat de onveilige situatie de aanleiding voor de operatie vormde (CGVS, p. 12). Uw paternale oom, die voor de NDS werkte, zou uw familie op de hoogte gebracht hebben dat deze operatie gaande was maar het was slechts uw eigen mening dat de operatie tegen de taliban gericht was (CGVS, p. 13). Het is merkwaardig dat uw oom niet meer informatie zou hebben gegeven over de aanleiding of het doel van deze operatie, noch dat u hier meer informatie over gevraagd hebt (CGVS, p. 14) temeer daar zulke grote operaties niet vaak voorkwamen in uw dorp (CGVS, p. 6, p. 13). Betreffende de drie personen die tijdens de operatie gedood waren – u wist niet hoe ze gedood werden – en de twee personen die toen opgepakt waren – u wist niet wat er met hen gebeurde – wist u zelfs niet eens wie die gedode en opgepakte personen waren, noch heeft u hiernaar geïnformeerd omdat volgens u niemand in het dorp dit wist (CGVS, p. 11, p. 14-15). Dit is erg merkwaardig aangezien jullie door hun familie bedreigd zouden geweest zijn (CGVS, p. 11). Nog opvallender is dat, ofschoon u de identiteit van uw belagers niet

kende en u zelfs meende dat niemand in het dorp hun identiteit kende, u wél bleek te weten dat de belagende familie in uw eigen dorp op nauwelijks 500 tot 600 meter van jullie woonde. Dat u, gelet hierop, niet eens de naam van deze familie kende, terwijl het in alle redelijkheid mogelijk moet geweest zijn om hun identiteit te achterhalen indien ze werkelijk vlakbij woonden, is hoegenaamd niet aannemelijk. Het loutere feit dat u de naam van de familie van de slachtoffers niet kende, terwijl u beweerde deze familie te vrezen, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Met andere woorden kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw familie omwille van deze operatie telefonisch werd beschuldigd van het doorgeven van informatie aan de overheid (CGVS, p. 11).

Dat u de operatie in uw dorp niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit de eigenaardige houding van uw oom. Deze laatste zou volgens u niet betrokken geweest zijn bij de operatie maar u wel informatie over het plaatsvinden ervan doorgegeven hebben. In de nacht van de operatie tijdens het plaatsvinden ervan kwam hij nogal opzichtig naar huis: hij kwam volgens u toen naar huis met twee legervoertuigen (CGVS, p. 13). Nochtans kwam uw oom in andere gevallen meestal in gewone kledij naar huis (CGVS, p. 22), waaruit opgemaakt kan worden dat hij zich low profile trachtte te houden. Dat hij dan tijdens het plaatsvinden van de operatie, waarvan hij dus duidelijk op de hoogte was, op een dergelijke opzichtige manier naar huis zou zijn gekomen, waardoor hij de aandacht op hem kon trekken en waardoor hij dus mogelijk van betrokkenheid bij de operatie verdacht kon worden door andere dorpelingen die hem op die manier zagen thuis komen, is moeilijk te geloven.

Ook uw verklaringen over de reactie van uw vader op de twee dreigtelefoons die hij zou hebben gekregen kunnen niet overtuigen. U verklaarde dat uw vader twee weken na de operatie in een tijdsspanne van slechts enkele uren twee telefoontjes kreeg van de nabestaanden van de slachtoffers, waarin ze zeiden dat de operatie omwille van jullie heeft plaatsgevonden omdat uw vader en oom voor de overheid werkten, dat ze jullie nooit met rust zouden laten en dat ze jullie nooit zouden sparen (CGVS, p. 10-11). Ondanks deze onheilspellende boodschap verklaarde u tevens dat uw vader dit niet serieus nam en zelfs zei dat die telefoontjes onzin waren. Deze reactie van uw vader komt echter zeer bevreemdend en niet meteen geloofwaardig over aangezien de bellers serieus boos waren en uw hele familie hierdoor bang was (CGVS, p. 10-11). Dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam komt nog bevreemdender over wetende dat uw regio in die periode steeds onveiliger werd, dat mensen die voor de overheid werkten door de taliban gedood werden en dat er ook in uw eigen dorp op zijn minst één persoon al hierom gedood werd (CGVS, p. 12-13). Hoewel uw vader deze telefoontjes niet serieus nam, is het overigens eigenaardig dat hij volgens u dan toch de overheid hierover zou ingelicht hebben. Dat hij dit gedaan zou hebben, heeft u echter door uw gebrekkige en vage informatie hierover niet aangetoond. U wist immers niet welke overheidsinstantie hij precies ingelicht zou hebben noch wat hij tegen de overheid gezegd zou hebben. Gelet op uw onwetendheid hierover, is het dan ook merkwaardig dat u klaarblijkelijk wel kon zeggen dat de overheid hierna niks gedaan had (CGVS, p. 12). De niet meteen overtuigende reactie van uw vader op de dreigtelefoontjes ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de telefoontjes.

Dat deze telefoons niet aannemelijk zijn, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u niet eens wist of uw oom ook zo'n bedreiging gekregen heeft (CGVS, p. 15), hoewel de personen die naar uw vader gebeld zouden hebben, zouden hebben gezegd dat jullie informatie aan de overheid hebben gegeven omdat uw vader voor het leger werkte en uw oom voor de NDS werkte (CGVS, p. 10-11). Bovendien woonde u samen met uw oom (CGVS, p. 4). In die context is het dus ten zeerste merkwaardig dat u niet op de hoogte bent of uw oom zelf ook zo'n bedreiging gekregen heeft. Er kan immers verwacht worden dat u hiernaar gepeild zou hebben nadat uw vader zulke telefoontjes gekregen had. Daarnaast is het opmerkelijk dat net uw familie beschuldigd werd van het doorgeven van informatie aan de overheid, hoewel er ook andere dorpelingen waren die voor de overheid werkten (CGVS, p. 13). Desondanks hebben andere dorpelingen geen problemen gehad omwille van die operatie. U wist ook niet of er andere mensen beschuldigd werden van het doorgeven van informatie (CGVS, p. 16). Dat u over het voorgaande geen informatie had, afschoon van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, overtuigt niet en ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van de beschuldigingen aan het adres van uw familie.

Voorts kunnen uw eigen reactie en deze van uw overige familieleden op de dreigtelefoons en de daarop volgende problemen hoegenaamd niet overtuigen. U verklaarde, zoals aangehaald, na deze telefoontjes net als uw familieleden bang geweest te zijn (CGVS, p. 10). Toch blijkt uit niets dat u serieuze voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen, zelfs niet nadat uw oom en even later uw neef gedood werden. U verklaarde weliswaar niet zo vaak in uw eigen huis gebleven te zijn en uw bewegingsvrijheid ingeperkt te hebben (CGVS, p. 12, p. 17). Dit heeft u niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen kan immers opgemaakt worden dat u afwisselend bij uw oom langs moeders zijde en thuis woonde (CGVS, p. 12) en dat u bleef werken als mekaniker, een job waarvoor u gebruik diende te maken van het openbaar vervoer en waar u pas tien tot vijftien dagen voor uw vertrek eind augustus 2021 mee stopte (DVZ-verklaring, vraag 12; CGVS, p. 6). Dat betekent dat u pas na de telefonische bedreigingen en na de dood van uw oom en uw neef stopte met werken (CGVS, p. 9, p. 15, p. 17). Aangezien het telefoonnummer van uw vader achterhaald kon worden door de familie van de slachtoffers van de operatie die vlakbij jullie woonde en uw hele familie door deze familie bedreigd werd, kan er aangenomen worden dat zij ook op eenvoudige wijze informatie over uw

werk(plaats) konden achterhalen. Dat u ondanks deze bedreigingen en het overlijden van uw oom en neef nog thuis verbleef en gewoon uw gebruikelijke werk verder uitvoerde ofschoon u vreesde hetzelfde lot als uw overleden familieleden te ondergaan (CGVS, p. 10), is niet ernstig en bevestigt bijkomend de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan jullie adres.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uw familie ook nu nog af en toe naar uw eigen dorp en uw eigen huis gaat (DVZ-verklaring, vraag 13a en vraag 18, CGVS, p. 24). U verklaarde dat uw familieleden kinderen zijn en dat kinderen niet worden lastig gevallen (CGVS, p. 24). Dat argument is niet meteen overtuigend aangezien uw broer N. (...) ten tijde van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11 oktober 2022 ongeveer 15 jaar was (DVZ-verklaring, vraag 18), waardoor hij intussen 16 jaar moet zijn. Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw familie het risico zou nemen om af en toe naar jullie dorp te reizen als jullie werkelijk allemaal bedreigd werden omwille van de operatie in het dorp. Gelet op jullie houding ondanks de zware bedreigingen aan jullie adres heeft u de dreigtelefoons en de daaropvolgende problemen die u in deze context plaatste, met name dat uw oom en uw neef mogelijk gedood zijn ten gevolge van de operatie in uw dorp en dat uw vader hierdoor mogelijk werd ontvoerd, niet aannemelijk gemaakt. Ofschoon u de dood van uw oom en uw neef in de context van de beschuldigingen die jullie kregen situeerde (CGVS, p. 15), erkende u overigens niet te weten door wie uw oom en uw neef werden gedood en of de dood van uw oom en neef het gevolg was van de beschuldigingen die jullie hadden gekregen (CGVS, p. 16-17, p. 24-23). Er moet dan ook besloten worden dat het overlijden van uw twee familieleden – voor zover u aannemelijk gemaakt heeft dat het familieleden zijn – in een andere dan de door u geschetste context heeft plaatsgevonden.

Doordat aan de beschuldigingen aan jullie adres geen geloof kan worden gehecht, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de arrestatie van uw vader op de helling gezet die, ofschoon u niet wist waarom uw vader door de taliban werd opgepakt, u in deze context situeerde (CGVS, p. 9-10, p. 18). Dit wordt bevestigd doordat het zeer opmerkelijk is dat uw vader, die ten tijde van het vorige regime militair zou geweest zijn, nauwelijks vier dagen na de val al gewoon naar de bazaar gegaan zou zijn (CGVS, p. 18). Dat het voor uw vader nodig zou geweest zijn om in hoogsteigen persoon naar de bazaar te gaan, terwijl hij eerder al bedreigd was geweest, overtuigt niet. Uw familie werd bovendien gesteund door uw maternale oom: uw familie kon voor de verdwijning van uw vader al bij hem verblijven en ze verblijft er momenteel ook (CGVS, p. 4-5, p. 12). Dat het, gelet hierop, nodig was om in jullie dorp te zijn en er inkopen te doen, kan dan ook niet ingezien worden. Dat de verdwijning van uw vader niet aannemelijk is, blijkt tevens uit de zeer beperkte informatie die u hierover had. Zo wist u bijv. niet hoe de winkelier noemde die u hierover geïnformeerd had en die uw vader in de bazaar had gezien, noch wist u door hoeveel personen of door hoeveel auto's uw vader werd meegenomen. U heeft ook niks gevraagd aan de winkelier. Nadat de winkelier u vertelde dat uw vader was meegenomen heeft u immers niks gezegd en heeft u enkel uw moeder op de hoogte gebracht (CGVS, p. 18-19). Nochtans kan aangenomen worden dat familieleden van verdwenen personen zoveel mogelijk concrete, gedetailleerde informatie over de context van de verdwijning van het familielid zouden willen achterhalen, om op die manier mogelijk op het spoor van het verdwenen familielid te komen, quod non in casu. Tevens komt het weinig aannemelijk over dat, nadat jullie de beweerde verdwijning van uw vader vernomen hebben, jullie slechts zeer beperkte pogingen hebben ondernomen om uw vader te lokaliseren. U verklaarde enkel dat uw moeder de dag na zijn arrestatie naar het districtshuis, dat toen onder controle was van de taliban, gegaan was om daar te zeggen dat uw vader door de taliban opgepakt werd maar daar kreeg ze te horen dat de taliban er niets mee te maken hadden (CGVS, p. 18). Andere pogingen om uw vader terug te vinden ondernamen jullie niet (CGVS, p. 19). Aangezien in alle redelijkheid verwacht kan worden dat familieleden van een vermiste persoon alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden, zeker wanneer er geen conflict is met deze persoon, en aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat jullie dergelijke stappen zouden hebben gezet, ondermijnt het voorgaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw vader.

Het geheel van voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Tot slot haalt u geen elementen aan waaruit kan blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden, zoals bijv. uw broer die er intussen zestien moet zijn, zouden worden vervolgd. Gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen gehad heeft, antwoordde u enkel dat ze het huis moesten achterlaten en dat ze zonder volwassen man wonen. Gevraagd waaruit u afleidt dat u bij terugkeer gevisieerd zou worden, antwoordde u dat u het niet weet en dat uw neef uw leeftijdsgenoot was en dat ze hem hebben gedood. Hierboven is al gebleken dat u de context van zijn dood niet aangetoond heeft. U hebt geen informatie of er na uw vertrek nog naar u gevraagd werd (CGVS, p. 23).

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven is het loutere feit dat u mogelijk een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van

zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die nog praktiserend moslim bent (CGVS, p. 5), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw huwelijk staan hier immers niet meteen ter discussie. De taskara's van uw familieleden tonen hoogstens hun identiteit aan. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De werkzaamheden van uw vader staan hier ook niet meteen ter discussie. Zoals eerder vermeld is het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF echter onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. De dood van uw oom S. en uw neef Z. wordt hier ook niet meteen betwijfeld. U maakte echter niet aannemelijk dat u omwille van hun dood een vrees voor vervolging dient te koesteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 21 november 2024 dient verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
2. EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
3. EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
4. EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
5. EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
6. EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
7. EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
8. EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
9. UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;
12. EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024;

Op 26 november 2024 dient verzoeker ook een aanvullende nota in, waarbij hij de volgende stukken voegt:

1. Verschillende loonfiches;
2. Getuigenverklaringen van verzoekers werkgever;
3. Een aanvraag voor een voorlopig rijbewijs;
4. Een certificaat waaruit blijkt dat verzoeker geslaagd is voor het theoretisch rijexamen;
5. Een getuigenverklaring van zijn leerkracht Nederlands;
6. Een certificaat Nederlands;

Ter terechtzitting op 27 november 2024 dient verzoeker een tweede aanvullende nota in, waarin hij een kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

5.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zijn betoog in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden dat deze nauwkeurig en gedetailleerd zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de CGVS, hetgeen niet van die aard is om de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees tot vervolging op basis van de volgende overwegingen:

- Familieleden van personen die tot de ANSF behoorden kunnen in bepaalde gevallen te maken krijgen met vervolging, doch het enkele feit dat verzoeker familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF is op zich onvoldoende om een nood aan bescherming aannemelijk te maken;
- Verzoeker kon slechts zeer weinig informatie geven omtrent de operatie die plaatsvond in zijn dorp en die de onmiddellijke aanleiding vormde voor zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker wist niet wat de aanleiding was van deze operatie, welke drie talibanleden tijdens de operatie werden gedood, hoe zij werden gedood of wat er met de twee andere talibanleden die tijdens de operatie werden opgepakt, is gebeurd;
- Het is merkwaardig dat verzoeker de identiteit niet kent van de talibanleden die werden gedood maar wel wist dat hun familie in zijn dorp op nauwelijks 500 à 600 meter van zijn eigen huis woonde. Dat verzoeker de naam van deze familie niet kent, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
- De CGVS benadrukt de eigenaardige houding van verzoekers oom: terwijl de operatie aan de gang was, kwam verzoekers oom op een nogal opzichtige wijze naar huis terwijl hij zich volgens verzoekers verklaringen normaal gezien 'low profile' trachtte te houden. Dat verzoekers oom op zulke opvallende wijze de aandacht naar zich toe zou trekken en bijgevolg van enige betrokkenheid bij de operatie kon worden verdacht, is moeilijk te geloven;
- Volgens de verklaringen van verzoeker nam zijn vader de twee dreig telefoons van de taliban niet serieus, terwijl de bellers wel "serieus boos waren" en verzoekers familie hierdoor bang was. Dat verzoekers vader de dreig telefoons niet serieus nam, is ongeloofwaardig gezien verzoekers regio van herkomst in die periode steeds onveilig werd en er in hun dorp al iemand was gedood omdat hij voor de voormalige overheid werkzaam was;
- Verzoeker weet niet welke overheidsinstantie zijn vader uiteindelijk heeft ingelicht omtrent hun problemen met de taliban of welke informatie zijn vader precies heeft verteld;
- Ondanks het feit dat verzoeker met zijn oom samenwoonde, weet hij niet of zijn oom omwille van zijn werkzaamheden voor de overheid ook dreig telefoons heeft ontvangen. Er kan worden verwacht dat verzoeker hiernaar gepeild zou hebben nadat zijn vader de dreig telefoons kreeg;
- Het is opmerkelijk dat net verzoekers familie door de taliban werden geviseerd, nu er in het dorp nog anderen waren die ook voor de overheid hebben gewerkt. Andere dorpingen hebben geen problemen met de taliban gehad;
- De reactie van verzoeker zelf en zijn andere familieleden op de dreig telefoons kunnen niet overtuigen. Uit niets blijkt dat verzoeker serieuze voorzorgsmaatregelen heeft getroffen, zelfs niet wanneer later zijn oom en neef werden gedood. Verzoeker stopte pas met werken als mechaniker nadat zijn familie de dreig telefoons had ontvangen en zijn oom en neef reeds werden gedood;
- Verzoeker heeft verklaard dat zijn familie nog steeds af en toe naar hun eigen dorp en huis terugkeert. Het is niet geloofwaardig dat verzoekers familie het risico zou nemen om naar hun dorp terug te keren indien ze werkelijk bedreigd werden door de taliban;
- Verzoeker erkent niet te weten door wie of waarom zijn oom en neef gedood werden. De CGVS besluit dat het overlijden van zijn familieleden dan ook in een andere dan de door verzoeker geschetste context heeft plaatsgevonden;
- De arrestatie van verzoekers vader door de taliban is weinig geloofwaardig. Verzoeker weet niet waarom zijn vader is gearresteerd; wat de naam is van de winkelier die hem hierover informeerde, noch hoeveel personen zijn vader hebben meegenomen. Het is opmerkelijk dat verzoekers vader al vier dagen na de val van het vorige regime naar de bazaar zou zijn gegaan terwijl hij zelf al eerder bedreigd zou zijn geweest;
- Het is weinig aannemelijk dat verzoeker en zijn familie slechts zeer beperkte pogingen hebben ondernomen om zijn vader te lokaliseren na zijn arrestatie. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat de familieleden alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden;

- Verzoeker haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden worden vervolgd.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat het motief betreft dat verzoeker de namen niet weet van de talibanleden die zijn omgekomen bij de aanval, merkt verzoeker op dat hij oprecht hun namen niet kent en geen valse verklaringen daaromtrent wilde afleggen. Hij benadrukt dat hij alle andere details die hem zijn bijgebleven wel uitgebreid heeft vermeld. Dit betoog is echter niet van dien aard dat daarmee de vaststellingen van de CGVS in een ander daglicht worden geplaatst. Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De kritiek van verzoeker overtuigt geenszins, nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de namen te vermelden van de personen die bij de operatie zijn omgekomen, doch wel weet wie hun familie is en zelfs kan vertellen dat de families in zijn eigen dorp op nauwelijks 500 à 600 meter van zijn eigen huis woonden. Het komt dan ook geenszins geloofwaardig over dat verzoeker de identiteit van de overleden personen niet zou kennen. De CGVS heeft dan ook op goede gronden besloten dat dergelijke onwetendheid op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoekers betoog dat zijn vader en oom hem geen verdere details omtrent de operatie hebben verteld, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing.

Betreffende de ongeloofwaardige houding van verzoekers oom, betoogt hij dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor andermans gedragingen en handelingen. Verzoeker vermoedt dat de veiligheid van zijn oom op dat moment primeerde en hij alle mogelijke veiligheidsmiddelen trachtte in te zetten ter bescherming. Dit algemene verweer doet geen afbreuk aan de vaststelling van de CGVS dat, volgens verzoekers eigen verklaringen, zijn oom zich in de nacht van de operatie op een opzichtige wijze naar huis verplaatste, namelijk met twee legervoertuigen. Dit is niet te verzoenen met verzoekers andere verklaringen dat zijn oom in andere gevallen meestal in gewone kledij naar huis kwam. De CGVS kan daaruit redelijkerwijs afleiden dat verzoekers oom, die werkzaam was voor de voormalige Afghaanse overheid, zich normaal gezien zo onopvallend mogelijk gedroeg en zich 'low profile' trachtte te houden. Het is dan ook moeilijk te geloven dat verzoekers oom zichzelf in de nacht van de operatie extra in de kijker zou zetten, waardoor hij van een mogelijke betrokkenheid bij de operatie kon worden verdacht. Het feit dat verzoekers oom op dergelijke wijze de aandacht naar zich toe zou trekken, is volgens de CGVS ongeloofwaardig. Het betoog van verzoeker doet hier geen afbreuk aan.

Ook wat betreft de vreemde reactie van verzoekers vader op de twee dreig telefoons, meent verzoeker dat de gedragingen van zijn vader hem niet kunnen worden verweten. Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn moeder de dreig telefoons wel serieus nam en zijn vader nadien een klacht indiende bij de overheid. Zijn vader nam ook steeds zijn wapen overal mee naartoe en de familie probeerde niet altijd in hun eigen huis te verblijven. Verzoekers vader vertelde hem verder niets over de klacht die hij had ingediend of naar welke instantie hij was gestapt. Niemand in de familie stelde zich daar verdere vragen bij. De details waren volgens verzoeker niet van belang. Tenslotte herhaalt verzoeker dat hij niet weet of er nog andere overheidspersoneelsleden en hun families eveneens bedreigingen hebben ontvangen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen valabele argumenten aanbrengt die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de CGVS, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de CGVS zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de CGVS op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekers vader, volgens verzoekers eigen verklaringen, de dreig telefoons niet serieus nam en zei dat die telefoontjes onzin waren. Dat zijn vader nadien een klacht zou hebben ingediend bij de overheid, wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Dat verzoekers vader niet onder de indruk was van de dreig telefoons, terwijl er al

iemand in het dorp was gedood omwille van zijn tewerkstelling bij de voormalige overheid, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Betreffende de omstandigheden rond de dood van verzoekers oom en neef, betoogt verzoeker dat er in Afghanistan geen verder onderzoek naar hun dood werd gevoerd. Niemand heeft de verantwoordelijkheid voor de aanval opgeëist. Verzoeker stelt dat er geen ooggetuigen waren. Hij stelt zich dan ook de vraag hoe hij aan details zou moeten geraken omtrent de dood van zijn oom en neef. Volgens verzoeker wordt er geen rekening gehouden met de context en werking van het Afghaans systeem. Hetzelfde geldt voor de ontvoering van zijn vader. Toen de winkelier verzoeker inlichtte over de ontvoering van zijn vader, raakte hij in paniek en vroeg hij de winkelier niet om details.

Verzoekers verbijstering aangaande de motieven van de bestreden beslissing laat echter op zich niet toe te besluiten dat deze motieven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de vaststelling van de CGVS dat er geen enkel bewijs voorhanden is dat de dood van verzoekers oom en neef het gevolg was van de beschuldigingen die de familie had gekregen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift zelf naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waar hem werd gevraagd of de dood van zijn oom het gevolg was van de beschuldigingen aan het adres van verzoekers familie. Verzoeker antwoordt daarop *“dat weet ik niet”*. Dit wil zeggen dat, naast de vastgestelde onwetendheden en ongeloofwaardigheden in het asielrelaas van verzoeker, de CGVS ook opmerkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de dood van verzoekers familieleden daadwerkelijk in verband staat met zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te ontkrachten.

Verder kan de CGVS worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat het hoogst ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn familie slechts enkele beperkte pogingen hebben ondernomen om zijn vader te lokaliseren nadat deze door de taliban werd ontvoerd. Samen met verweerder stelt de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker slechts zeer weinig concrete informatie kan verschaffen omtrent de ontvoering van zijn vader. Dat hij de winkelier die hem van de ontvoering op de hoogte heeft gebracht, niet om meer details heeft gevraagd, is zoals de CGVS aangeeft inderdaad onaannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het betoog van verzoeker dat hij er niet aan heeft gedacht om verdere details te vragen aan de winkelier, neemt niet weg dat verzoekers aanzienlijke onwetendheid met betrekking tot dergelijke informatie op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts stelt verzoeker dat familieleden van voormalige leden van het Afghaanse leger een groot risico lopen, enkel en alleen omwille van het feit dat ze familie zijn van voormalig militairen. Hij verwijst daarvoor naar een rapport van de EUAA van 2023. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Vooreerst dient er gewezen te worden op de beschikbare informatie (het EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, UAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u mogelijk een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is echter op zich onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken”*.

In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen louter omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader en oom, wijst de Raad er nog op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige regering, laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022; EUAA Afghanistan Country Focus, november

2024, p. 84). Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van het voormalige regime hebben afgekondigd (zie EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, p. 84). Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering worden geïdencificeerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn, onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Specifiek voor wat betreft familieleden, wordt aangegeven dat familieleden van bepaalde individuen het risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid en diens familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Aangezien verzoeker geen verdere concrete informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader en oom – en derhalve ook geen zicht biedt op het precieze profiel van zijn vader en oom – liggen geen elementen voor op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker thans een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader en oom. Het komt in deze ook niet aan de Raad toe om deze leemten in verzoekers vluchtrelaas op te vullen en hierover te speculeren. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die verzoeker en diens familie in het verleden zouden hebben gekend met de taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat het enkele feit dat hij een familielid is van een persoon die werkzaam was onder de voormalige regering, op zich reeds voldoende is om een vervolgingsvrees aan te tonen.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota lijst verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op en geeft hij eigen verklaringen weer voor de vastgestelde onwetend- en ongeloofwaardigheden in zijn asielrelaas, alsook waarom hij – in weerwil van de bestreden beslissing – alsnog recht zou moeten hebben op de subsidiaire beschermingsstatus. Uit een lezing van deze aanvullende nota blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geeft. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de CGVS, waarmee hij deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Tenslotte voert verzoeker aan dat hij reeds meer dan een jaar in België verblijft, er volledig geïntegreerd is en intussen verwesterd is. Verzoeker stelt dat hij alleen nog Westerse waarden deelt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die nog praktiserend moslim bent (CGVS, p. 5), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij

terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geveiseerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat hij is verwesterd of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota van 26 november 2024 nog enkele loonfiches, een steunverklaring van zijn werkgever, een werkbeproeft van zijn werkgever, documenten betreffende het behalen van een theoretisch rijbewijs en certificaten van Nederlandse lessen voegt, kan worden opgemerkt dat deze documenten op zich nietszeggend zijn. Uit het enkele feit dat verzoeker in België is tewerkgesteld, dat hij Nederlands leert en een theoretisch rijbewijs heeft gehaald, blijkt niet dat hij is verwesterd of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “*verwesterd*” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. De aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als drieëntwintig jarige man reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en bevestigt ter terechtzitting dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en zijn echtgenote die in Afghanistan zijn gebleven. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker nog aanvoert dat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban omgaat met personen die naar Afghanistan terugkeren na een verblijf in Europa, kan het volgende worden opgemerkt. De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt verder op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (cf. HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b* van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een

aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN